

Sygn. akt IV CNP 40/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie ze skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 30 października 2014 r., sygn. akt XII Ga [...],
w sprawie z powództwa M. R.
przeciwko D. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 stycznia 2016 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 października 2014 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację pozwanego D. K. od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 1 lipca 2013 r., którym zasądzona została na rzecz powoda M. R. kwota 2 900 złotych z tytułu należności za wykonaną a nie zapłaconą usługę wymiany opon w przedsiębiorstwie należącym do powoda. Podstawą prawną wyroku były przepisy kodeksu cywilnego, tj. art. 535 i art. 627. Ustalenia faktyczne i ocenę prawną wyroku Sądu pierwszej instancji podzielił Sąd Okręgowy oddalając apelację pozwanego.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem powołanego wyroku Sądu Okręgowego pozwany zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 96, art. 97, art. 9, art. 99 i art. 103 k.c. Jako uzasadnienie podał, że pozwany nigdy

nie umocował nikogo do dokonywania w jego imieniu zakupu oraz wymiany opon w należącym do niego samochodzie i umocowanie takie nie zostało dowiedzione. Nie powinien zatem ponosić kosztów zakupu opon ani usługi ich wymiany, gdyż ich nie zlecał, ani nie upoważniał nikogo do uczynienia tego w jego imieniu. Skarżący wniósł o stwierdzenie niezgodności tego wyroku ze wskazanymi przepisami k.c. oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego i poglądami doktryny zasadność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego (art. 424¹ § 1 k.p.c.) zależy zarówno od dowiedzonego przez skarżącego naruszenia podniesionych w skardze przepisów prawa, jak i od wagi tego naruszenia, a więc od tego, czy naruszenie jest poważne, rażące. W rozpoznawanej sprawie nie tylko, że nie można uznać za wykazane występowanie istotności naruszenia prawa, ale trudno się dopatrzeć jakiegokolwiek naruszenia przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania cywilnego. Istotą sporu było to, czy pracownik pozwanego w czasie, w którym została zlecona przez niego usługa wymiany opon i innych dodatkowych przy tym czynności w samochodzie pozwanego, przyprowadzonym przez tego pracownika do firmy powoda, miał on wystarczające pełnomocnictwo do zawarcia stosownych umów w imieniu pozwanego. Sposób postępowania pracownika pozwanego oraz standardowość czynności nie mogła u pozwanego wywołać wątpliwości, na których naruszenie poprzez powoływane przepisy kodeksu cywilnego o pełnomocnictwie powołuje się skarżący. Jeżeli więc naruszone zostały przepisy i reguły postępowania, to w relacjach pozwanego z jego ówczesnym pracownikiem, a nie odnośnie do umów zawartych z powodem. Z ustaleń faktycznych w sprawie wynika ponadto, że opony zostały wymienione w samochodzie pozwanego i tam pozostawione, a więc zakup opon i usługa wymiany została dokonana. Należy się więc za to zapłata i pozwany nie wykazał zatem żadnej szkody po swojej stronie (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Sąd drugiej instancji w sposób przekonujący i rzetelny dokonał oceny ustalonego stanu faktycznego. Twierdzenia zawarte w skardze stanowią próbę

podważenia ustaleń faktycznych, co jest na gruncie wniesionej skargi niedopuszczalne (art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c.), a częściowo są polemiką z wnioskami Sądu Okręgowego. Polemika taka byłaby właściwa dla zwykłych środków zaskarżenia, ale nie dla skargi o charakterze nadzwyczajnym, zwłaszcza że w sprawie nie pojawiają się jakiegokolwiek problemy prawne, wywołujące wątpliwości co do zgodności wydanego prawomocnego wyroku z prawem.

Z tych względów należy uznać skargę za oczywiście bezzasadną i odmówić jej przyjęcia do rozpoznania na podstawie art. 424⁹ k.p.c.

I.n